

borstkanker en andere borstproblemen (zoals goedaardige aandoeningen of een familiair verhoogd risico) is een regulier ziekenhuis, waar iedereen in Nederland terecht kan vanuit het basispakket, voor alle medische behandelingen die op het moment kunnen worden afgevuurd op borsttumoren.

Daar houdt het reguliere wel op. In het Alexander Monro – sinds vorige maand vijf jaar oud, vandaar die petitfours – krijgen mensen een bijzonder persoonlijk en hartelijk onthaal. Dat zit 'm in de verwelkoming bij de balie, de fysieke omgeving, de bejegening voor en na een operatie of tijdens een therapie, in de wachttijden, in de manier waarop slechtnieuwsgesprekken worden gevoerd. Patiënten belonen de prestaties van het ziekenhuis al vijf jaar met een 9,5.

Directeur en oncologisch chirurg Marjolein de Jong zit ook in de hal. Ze draagt een zijden blouse, een deftig jasje én gympen. Naast haar zit een patiënt voor wie ze de tijd neemt. Als we even later in de familie kamer (prima banken, veel tijdschriften, speelgoed, openslaande deuren naar een groot balkon) zitten voor het interview, zegt ze dat de vrouw met wie ze net praatte een vriendin van haar is. “Ze heeft zeer ernstige borstkanker met uitzaaiingen. Veel te jong zit ze nu in de laatste fase van haar leven. Ik denk niet dat ik haar nog een keer zal spreken, als ik het zo inschat.” **Omdat de sfeer hier zo vertrouwenwekkend is, zou je bijna vergeten dat jullie dat natuurlijk ook nog veel meemaken, ondanks de steeds betere overlevingskansen van borstkanker.**

“Ja, elke dag overlijden in Nederland gemiddeld negen vrouwen aan borstkanker. Dat is veel te veel. Mijn streven is die negen via de helft naar nog veel minder te krijgen. Ik heb lang gehunkerd naar de situatie die we hier hebben, en ik ben nog lang niet klaar. De tijd van grote warenhuizen in de gezondheidszorg is voorbij.”

“Ons voordeel is dat we zo hecht en gespecialiseerd kunnen samenwerken. Ik zeg vaak: borstkanker is een multidisciplinaire aandoening en dat is ie de hele dag, niet alleen een keer in de week tijdens het overleguurtje.”

Oncoloog Bob Pinedo zei: ‘Marjolein heeft een ongelooflijk groot hart voor de patiënt, ik ben zeer onder de indruk van haar werkwijze en de teamgeest in het ziekenhuis.’

“Dat is leuk om te horen. Ja, wij zijn hier de hele dag met niets anders bezig dan met borsten, dus we weten veel. Alle borstkankerspecialisten – oncologen, oncologisch chirurgen, radiologen en plastisch chirurgen – praten elke dag met elkaar over de patiënten. Dat is wat ik ook voor elkaar wilde krijgen met Breast Care Nederland. Zo leert iedereen van elkaars vakgebied en kun je altijd op elkaar terugvallen voor hulp of advies.”

“Uitslagen van onderzoeken zijn er daardoor ook snel en dat maakt zo veel verschil voor mensen, want in onzekerheid zitten is afschuwelijk. We staan echt met z'n allen om de patiënten heen. Iedereen die hier werkt, weet wie ze zijn en wat hun probleem is. Niemand komt hier voor zijn lol. Echt niemand. Dat beseffen we maar al te goed. Reden te meer om niet toe te staan dat iemand zich verdwaald voelt in een systeem waar je van het ene loket naar het andere wordt geslingerd, overal eindeloos op moet wachten en steeds iemand anders aan de telefoon krijgt.” **Horen jullie er al echt bij als kleine nieuwkomer?**

“Steeds meer ziekenhuizen willen graag met ons samenwerken, maar ik hoor ook nog veel geluiden waaruit blijkt dat er in het veld nog veel vooroordelen over ons zijn, met name onder huisartsen, en dat doet mij pijn. We zijn hier niet een beetje ziekenhuisje aan het spelen, we zijn bezig met een missie.”

De Jong dacht al na over die missie voor ze medicijnen ging studeren aan de Vrije Universiteit, nadat ze eerst tot vijf keer toe was uitgeloot. Ter overbrugging studeerde ze klinische psychologie. Met mensen leren praten en goed luisteren, dat zou later in de geneeskunde ook van pas komen. Tijdens een stage in de Bijlmerbajes, waar ze onderzoek deed naar borderline en psychopathie, had ze haar eerste confrontatie met borstkanker. De psycholoog die haar begeleidde en met wie ze hecht bevriend raakte, kreeg de diagnose in de tijd dat De Jong met haar werkte.

“Van nabij zag ik wat borstkanker allemaal teweegbrengt en overhoop gooit. Het is zo'n reusachtige mokerslag. Ik was weliswaar al een tijdje officieel volwassen, maar toen werd ik het echt. Kort daarna werd ik ingeloot. Al snel wist ik dat ik chirurg wilde worden. Dat was heel helder.” **Terwijl chirurgie toch erg met een lichaam is en niet met een mens; wat u**

‘Toen ik zag wat borstkanker allemaal teweegbrengt, werd ik echt volwassen’